

Še ena družba ciganov je prišla v našo vas. Pozimi je bilo. Sami moški so bili. Ogrnjeni so bili z razdrapanimi plašči in noge so imeli povite v cunje. Igrali so na piščalke. Vaščani so jim radi darovali. Sprejemali so jih na gorko. Jaz nisem verjel, da bi bili to cigani, a naš oče so neomajno trdili, da so! No res, bili so rjave polti, kuštravih, črnih las in govorili so kakor prejšnji cigani. So že morali biti.

Teh ciganov se nismo bali, saj so bili pošteni, prijazni in služili so si kruh, čeprav na zelo lahek način. Eden starejših je bil zelo prijazen z otroki. Prijel je katerega in si ga posadil na koleno ter ga tresel, kakor bi jahal konja. Najbolj smo občudovali najmlajšega. Ni bil mnogo večji od nas. A piskal je z godci na piščal in zavidali smo ga za to umetnost. Škoda dečka! Tako žive oči je imel, pa bo potoval po svetu do smrti. Kaj hočemo! Kakor v tovariših, tako je tudi v njem ciganska kri.

Mokriški.

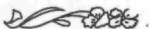
JAZ PA POJDEM V TIHE GAJE.

Jaz pa pojdem v tihe gaje,
kjer se komaj list zamaje
v lahnem dihu vetrca.

Jaz pa pojdem v širno polje,
kjer prepeva dobre volje
moj škrjanček pesmice.

Tam o gajih bom domačih,
tam o poljih bom domačih
pel vesele pesmice . . .

Bogumil Gorenjko.

KADAR NA VEČER . . .

Kadar na večer
tih priplava mir
v mojo sobico,
takrat splavajo
moje sanjice
tja pod tihi krov
tja domov . . .

Pogovarjajo
tam se z mamico
o mladostnih dneh,
ko je rajski smeh
v srcu stanoval,
ko je jasni maj
v duši kraljeval . . .

Bogumil Gorenjko.

